

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți



DEMONI

LAURA NURELDIN

TEEN FICTION
HERG BENET

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

LAURA NURELDIN

DEMONI

TEEN FICTION
HERG BENET

2017

Demonii ei o însoțiseră mereu. Nu ca s-o chinuie, ci mai degrabă ca să-i fie aproape. S-o țină de mână. Să-i ghideze pașii. Să o ridice atunci când simțea că se clatină.

Era ca și cum păzitorii ei ar fi fost îngeri căzuți.

Și totuși, nu avea nimic malefic. Oamenii o considerau una dintre cele mai bune și blânde persoane pe care le cunoșteau.

Poate că, la prima vedere, zăreau o scânteie din focul iadului în ochii ei, dar asta era tot.

Era cu adevărat o ființă bună. Și blândă. Dar, ca orice alt om, avea un secret. Al ei era acela că dansa cu diavolul. O făcuse mereu. Amândoi știau bine pașii și păstrau ritmul.

Până într-o zi.

CAPITOLUL 1

Marea era liniștită și blândă. Soarele tocmai se trezise și începuse să-și privească propria reflexie în micile valuri care mângâiau leneș țărmul.

Așezată pe nisip, Lisa lăsa apa sărată să-i lîngă tălpile, întocmai ca o haită de câini credincioși. Dintotdeauna, întinderea uriașă de apă îi adusesese liniște și mângâiere. O făcea să se simtă mică, de parcă n-ar fi fost decât un punct de energie în infinitul Universului, iar acest gând îi aducea, cumva, pace. Cu toate că apa fusese cea care provocase o tragedie în viața ei, nici măcar o dată nu se gândise să urască marea.

Părul ei lung, castaniu, căpătase sclipiri de foc, iar pielea prinsese culoarea chihlimbarului de la soarele căruia i se oferea aproape neconținut. Nu se putea sătura de lumină. Poate că era felul ei de a lupta cu întunericul dinăuntru; însă nu zăbovise prea mult asupra acestui gând. Prefera să se bucure de raze și atât.

— Hei, Lisa! Vrei să înotăm o tură?

Ca trezită dintr-un vis, își dezlipi privirea de apă și se întoarse spre sursa acelei voci. Ochii ei de culoarea nisipului ud aruncară scipiri aurii când îl văzu pe Jonathan; asta se întâmpla mereu când era în apropierea unei persoane pe care o plăcea. Sau când era entuziasmată. Furioasă. Fericită. Speriată. De fapt, se întâmpla ori de câte ori avea o trăire intensă, indiferent dacă bună sau rea. Habar n-avea de ce. Era ca și cum focul din ea și-ar fi găsit dintr-odată drum afară, prin ferestrele sufletului ei.

— Salut, Jon. Ăăă, nu prea. Aș mai sta aici o vreme, să mă uit la prietena mea.

Băiatul chicoti. Mereu i se păruse amuzant obiceiul Lisei de a vorbi despre mare ca despre o persoană. Nu-i nimic, o cunoștea de când mergeau de-a bușilea, erau prieteni de vreo cincisprezece ani. Împărțiseră amintiri, cursuri, lacrimi și râsete. Se obișnuise cu micile ei ciudățenii și aproape că nu le mai băga de seamă.

Se trânti pe nisip, lângă ea:

— Bine. Mă uit și eu la *prietena ta*, dacă nu te deranjează.

— Normal, stai aici, cu mine.

Lisa zâmbi și îl privi pe băiatul care îi imitase gestul de a-și strânge genunchii la piept și de a-și

rezema bărbia pe ei. Dacă soarele și marea ar fi putut avea un fiu, Jonathan ar fi fost acela. Fața îi era încadrată de o coamă de bucle blonde, iar ochii albaștri-verzui cu siguranță aveau culoarea apei din abisuri. Spre deosebire de Lisa, el părea să fie făcut din lumină pe dinăuntru. O lumină care îi ieșea prin toți porii.

— Ia zi, te-ai hotărât ce faci de ziua ta? Șaișpe ani... Tare! zise el.

— Nu, nu chiar. Nu încă.

— Da' știi că e weekendul ăsta, da? Adică azi e joi. Ziua ta e mâine și normal ar fi să te serbezi sâmbătă. Pe de altă parte, e vacanța de vară, așa că ai putea și mâine...

— Nu!

— OK, OK, ce sari așa? Da' acu' pe bune, cum să nu vrei petrecere? Faci șaișpe ani, e o treabă, știi? O să poți să conduci și să faci tot felul de chestii tari. Nu visăm toți la asta?

— Îmi pare rău... Știi că e o *treabă*. Doar că... nu știu, mi se pare aiurea să dau un party așa de repede după ce mama și tata...

Vocea i se stinse. Jonathan oftă și coborî privirea; rămase tăcut câteva momente care părură extrem de lungi, timp în care desenă la întâmplare linii în nisip, cu degetele de la picioare. Atunci când vorbi, tonul îi era blând, ca un alint:

—Lisa... A trecut un an. Știu că e greu și nu pot să-ți zic să mergi mai departe, dar cred că e timpul să reîncepi să trăiești. Sau măcar să încerci.

Ea dădu din cap și închise ochii. Simțea cum i se adună lacrimile sub pleoape, dar anticipa și arsură sclipirii aurii din irișii ei. Voia ca Jonathan să nu vadă nici una, nici alta.

Părinții îi muriseră în primăvara trecută, într-un accident de barcă. O furtună apărută de nicăieri le curmase viețile, iar ea ajunsese să locuiască împreună sora tatălui, care după tragedie se mutase din New York în California.

Cu cincisprezece ani mai mare decât Lisa, Annie era jurnalistă și colabora cu mai multe publicații din toată țara. Nu conta dacă locuia la New York, Santa Monica sau Seul, atâta timp cât avea la îndemână un laptop și o conexiune la internet. Deși îi lipsea agitația marelui oraș, femeia găsea că lipsa sezonului rece și apropierea de apa caldă a oceanului erau plusuri față de metropolă. Pe lângă asta, spera ca prezența ei să-i aducă Lisei o oarecare alinare, mai mult decât simplul fapt de a-i fi tutore.

Fata se simțea bine în preajma tinerei femei, dar tot nu se vindecase complet după moartea violentă a părinților ei.

Iar acum Jonathan o întreba despre petrecerea

de ziua ei... Nu doar că nu avea chef de așa ceva, dar o încerca un sentiment ciudat în legătură cu momentul în care avea să împlinească șaisprezece ani. Nu-l putea explica; însă avea certitudinea că totul avea să se schimbe în acea zi și că viața ei nu va mai fi niciodată la fel.

Că *nimic* nu va mai fi la fel.

CAPITOLUL 2

Apa. Cea mai mare iubire a ei. Valurile îi mângâiau pielea ca și cum ar fi fost o mie de degete catifelate. Lisa mergea tot mai departe, tot mai adânc în mare. Mergea, nu înota. Deși crescuse pe țărm și adora apa, continua să o tulbure momentul în care se lăsa să plutească. Acela în care se abandona cu totul Ei. Mării. Și, de fiecare dată când mergea să înoate, încerca să amâne acel moment. Îi plăcea să meargă până când tălpile nu-i mai atingeau fundul oceanului. Atunci și numai atunci Lisa lăsa apa s-o îmbrățișeze.

Acum nu o lăsă. Continuă să meargă până când realizează că un pește mic și viu colorat înota chiar în dreptul ochilor ei. Era complet scufundată? Dar cum era cu puțință? Pentru o fracțiune de secundă, intră în panică și vru să-și încordeze picioarele ca să se împingă în sus, să iasă și să poată trage o gură de aer.

Dar constată că nu avea nevoie. Respira deja. Lipsea binecunoscuta senzație de arsură din plămâni, trăită de fiecare dată când un val uriaș se spărgea

deasupra ei în timp ce înota și o lăsa fără aer. Acum simțea cum apa caldă și sărată îi umple nasul și gura, dar fără să o sufocă. Respira apă de mare și se simțea perfect.

Se calmă și continuă să meargă. Se uită în sus, uimită, la stratul gros de apă care filtra razele soarelui.

— Lisa...

Cine era? O striga cineva de pe fundul oceanului? Mai era încă cineva care putea să respire apă?

— Lisa... Haide...

— Nu te văd. Unde ești?

Cineva sau ceva o atingea. O trăgea de mână. Încercă să se smulgă, dar acum acel ceva, orice ar fi fost, îi atinge fața. Oare erau tentacule? Sau degete?

Încercă să țipe, dar sunetul fu înăbușit de uriașa cantitate de apă sub care se afla.

— Lisa! Lisa, iubito, haide! Trezește-te, sărbătorito!

Speriată, fata se ridică repede în fund și se trezi față-n față cu o Annie extrem de veselă care stătea pe marginea patului și o ținea de mână.

— Ești sigură că așa vrei să înceapă ziua ta? Cu un coșmar? chicoti femeia.

Lisa zâmbi, ușurată, și se frecă la ochi.

— Ah, deci chiar a fost un vis? Doamne, ce real părea!